

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῶντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρίμα μέπουμέντε.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξουσία — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεπτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μιὰ δεκάρα.
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἴκοσι τοῦ Ἰουλίου
κι' ἔλεγχος τοῦ Δημοσίου.

Ὁκτὼ πούντος κι' ἑβδομῆντα... 'στους πατέρας μας σκασμός,
ἀφοῦ πλέον πῆρε δρόμο κι' ὁ προϋπολογισμός,

Τὸ κατηγορητήριον,
ὄντως ἐθνοσωτήριον.

Τὸ κατηγορητήριον! ἰδοὺ μεγάλη λέξις,
σημαίνουσα ἐγκλήματα καὶ δολιεύσεις νόμων,
δηλοῦσα πανελληνικὰ ἀρχαιοτάτας ἔξεις,
κι' ἐμπνέουσα 'στους Ἕλληνας τὸν γέλωτα καὶ τρόμον!...
Τὸ κατηγορητήριον ἀντήχησε καὶ πάλιν,
κι' εἰς πάντας ἐπροξένησε χαρὰν καὶ παραζάλην!

Πρέπει νὰ γίνουν φανεραὶ αἱ τόσαι καταχρήσεις,
τὰ τόσα σπουδαῖα, τὰ τόσα τσιγαρέτα,
τόσο νερὸ Κιαισχυριᾶς, τόσων καφεδῶν χύσις,
τόσα κανάτια πῆλινα καὶ τόσα σπερματσέτα...
'Ανάπατά τα, βουλευταὶ. κι' ἐν τῇ φωτοχυσίᾳ
νὰ μάθωμεν ποῦ ἔγινε τόσου παραζ θυσία.

Θέλωμεν φῶς νὰ ἴδωμεν τὴν φανερὰν σπατάλην,
θέλωμεν φῶς νὰ ψάξωμεν τὰ κεντρικὰ ταμεία,
ὅσοι αἰσθανόμεθα ἐξάντλησιν μεγάλην,
καὶ τριετὴς μᾶς τυραννεῖ φρικώδης βουλιμία...
Θέλωμεν νὰ γνωρίσωμεν μὲ τὸν μικρὸν Εὐρώπῃ
ποῦ πίνει τοῦ πτωχοῦ λαοῦ τὸν τίμιον ἰδρώτα!...

Θέλωμεν φῶς νὰ μάθωμεν τί 'πῆραμεν κι' ἐμεῖς,
γιατί κι' ἐμᾶς εἰς τὸ σκῆμνι γυρεύουν νὰ καθίσουν,
ἐν καὶ δὲν ἡμεῖς 'ἄξιοι τόσης λαμπρᾶς τιμῆς,
ἐκτείνοντες ὡς ὑπουργοὺς κι' ἡμᾶς χαρακτηρίζουν...
Θέλωμεν φῶς καθένας μας νὰ μάθῃ καὶ νὰ ἴδῃ,
ἐν πᾶσι πολλὰ ἐφάγαμε ἀπὸ τὸν Κανελλίδην!

Θέλωμεν φῶς νὰ μάθωμεν ὁ κάθε βουλευτὸς
πόσα ἐντάλματα τραβᾷ εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθῆνας,
κι' ὅταν 'στὴν ἐπαρχίαν του ἀπέρχεται προῶρως,
πόσους διέρχεται τερπνοὺς καὶ μακαρίους μῆνας!...
Θέλωμεν φῶς, νὰ μάθωμεν οἱ βουλευταὶ τοῦ κράτους
ἂν ἦναι καθαρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀποπάτους.

Τὸ κατηγορητήριον δὲν θὰ φεισθῇ κανένα,
καὶ ἡ ἀλήθεια παντοῦ ἀκτίνας θὰ σκορπίσῃ...
Θέλωμεν φῶς νὰ τρέξωμεν ὡς 'στὸ εἰκοσιένα,
διότι ζῶντες καὶ νεκροὶ ἐσμέν οἱ πάντες ἴσοι!
Θέλωμεν φῶς νὰ ψάξωμεν ἀκόμη καὶ τοὺς τάφους,
καὶ τότε νὰ προστρέξωμεν 'στους δημοσιογράφους.

Θέλωμεν φῶς νὰ δράμωμεν καὶ μέχρι τοῦ Κωλέτη,
κατόπιν νὰ κατέλθωμεν καὶ μέχρι Δελφίνων,
νὰ μάθωμεν ποῖος ἔφερε τὸ ἄτιμο ρουσφέτι,
καὶ τώρα δὲν 'μπορεῖ κανεὶς χωρὶς αὐτὸ νὰ κἀνῃ.
Νὰ μάθωμε ποῖος ἔκαμε τὸν τόπο μας λιμερὶ,
κι' ὅλοι ἀπλώνουν κλέφτικο 'στους θησαυροὺς τοῦ χέρι.

Τὸ κατηγορητήριον τοὺς πάντας θὰ φωτίσῃ,
κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος δὲν θὰ κουφθῇ ἀκόμα...
ἀλλὰ πρὸ πάντων 'στὴ βουλὴ τὴν λάμψη του θὰ χύσῃ,
καὶ θὰ φανῇ τῶν βουλευτῶν τὸ ἐθνοπαγὲν στόμα.
'Αλλ' ὅμως νὰ! φυσᾷ τὸ φῶς ὁ Δελφινώτης πάλι,
καὶ μένομεν 'στὰ σκοτεινὰ μὲ τὸν Μυρομυχαλή.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σχέτος.

Φ.— Η πατσαβούραις, τὰ σπερματσέτα,
τὸ κρυονέρι Καισαριανῆς,
χαλιὰ καινούρια καὶ τσιγαρέτα,
δείγμα σπατάλης ἐλεεινῆς.

Σπίρτα, λουμίνια γιὰ τὰ κανδύλια,
πιάτα, φλυτζάνια μὲ φαρφουρί,
χαρτιά καὶ πέναις, χρυσὰ κοντύλια,
κι' ἐνταλματάκια γιὰ τὸν Σουρῆ.

Π.— Αὐτὸ τὸ μέτρο, βρέ ἀδελφέ μου,
μὲ ἀπελπίζει ὀδυνηρῶς...
παρακαλῶ σε, ἐξήγησέ μου
σαφῶς τὸ πρᾶγμα καὶ καθαρῶς.

Φ.— Πᾶνε λοιπὸν 'στὸ δῖο δόλο τοῦ ἔθνους οἱ πατέρες.

Π.— Μὴ μοῦ 'μιλῆς, βρέ Φασουλῆ, ποσῶς γιὰ τέτοιαις λέραις,
γιατὶ καθὼς καταλαβὰ κι' ἐγὼ ἐκ τῶν ὑστέρων,
τὰ χάγια μας ὀφείλονται 'στὸ σμῆνος τῶν πατέρων.

Φ.— Καὶ ποῦ νὰ μάθης, Περικλῆ, τὰ μυστικά των ὄλα!

Π.— Αὐτὰ λοιπὸν τὰ φοβερά ἐνώπιόν μου δείξον.

Φ.— Ἀκουσον, φίλε Περικλῆ, κι' ἂν εἴμπορῃς μὴ φρίξον!

Π.— Πλὴν καὶ τὸ μέτρον ἄνθρωπε, πρέπει φρικτὸν νὰ γίνη,
νὰ ὅς ἂν ἦναι βουλευταὶ ἢ σαρκόβουρα σμῆνη.

Σοῦ προσφέρουν ἐκεῖνοι μιὰ θέσι
καὶ τὴν πέρνεις ἐσύ, ἀδελφέ,
πλὴν ἀμέσω, κι' αὐτοὶ γιὰ πεσκέσι
τὸν μισὸ σοῦ γυρεύουν λουφέ.

Γιὰ Σχολεῖα, γεφύρια καὶ ἄλλα
τοῦ Κουβέρνου παράδες ζητοῦν,
βοηθήματα βγάζουν μεγάλα,
ὄλα ὅμως αὐτοὶ τὰ κρατοῦν.

Κι' ὅταν θέλουν ν' ἀφήσουν τὸ κόμμα,
γιατὶ ἄλλον δὲν τρῶνε παρὰ,
ὅπῃ συχνάσαις τοὺς βάζουν 'στὸ στόμα,
κι' ἔτσι μένουν 'στὴν ἴδια πλευρά.

Καὶ κατηγορητήρια κατόπιν σοῦ προτάττουν,
δι' ὅσα ἐπραξάν αὐτοί, θὰ πράξουν καὶ θὰ πράττουν,
ποῦ ἐπρεπε ἐπιτροπὴ καὶ ἀπὸ 'μᾶς νὰ γίνη
μὲ πέλεκυν ἀμείλικτον τὰς πράξεις των νὰ κρίνῃ,
καὶ ὕστερα, συνδικαστά, κάθε γνωστὸ μπερμπάντη
νὰ τὸν τινάζουμε κι' οἱ ὅπῃ 'στὴν κόλασι τοῦ Δάντη,
ἐξω φρενῶν κραυγάζοντες αἰδῶ, ἐδῶ ἐντράτε,
ὄνη σπεράντα, αἰσχιστοὶ, διὰ παντὸς λασσάτε! »

Π.— "Ω! μνήσθητι, θεάνθρωπε, κι' ἐμοὶ ἐν Παραδείῳ.
Φ.— Καὶ τώρα τὰ κατὰ βουλήν θὰ σοῦ ἐξιστορήσω.
'Στὰ θεωρεῖα τῆς βουλῆς παρατηρῶ κλητῆρας
μὲ τὴν ἐπίσημον στολὴν καὶ μὲ ὑπόπτους χεῖρας,
καὶ εἶναι ὅλοι ὁπαδοὶ τοῦ τρυφεροῦ Πετρακῆ,
ἀντιπροσώπου Ἀχαμνῶν μὲ δῖχρωμον μουστάκι.
Αἴφνης μοῦ λέγουν, Περικλῆ, ἀμέσως χειροκροτεῖται...
γιατὶ, τοῦ λέγω, κύριε;... μοῦ ἀπαντᾷ ὁ δότι.
Κτύπα, μωρέ, τὰ χεῖριά σου, μοῦ ἐπαναλαμβάνει,
γιατὶ ἀκούω τὴ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ Δεληγιάννη.
'Εν τούτοις δὲν χειροκροτῶ... πλὴν τότε ποῖα φρικτὴ!
ὦ! ἄλλο μέτρον εἰς αὐτὸ τὸ τραγικὸν προσήκει.

Χεῖρι τοῦ σηκώνει,
μιὰ μοῦ κατεβαίνει,
τρίτος μὲ πλακόνει,
καὶ μοῦ τὸν ἀλλάζει,
τέταρτος 'στὴ ράχη
μὲ καββαλικεύει,
καὶ σ' αὐτὴ τὴ μάχη
ἔβδομος μὲ κλέβει.

"Ἄνδρες Σπαρτιάται,
μωρὲ τί σὰς φταίω;
ἔτσι μὴ κτυπάτε,
κι' ὅ,τι θέτε λέω.
Ζήτω τοῦ Πετρακῆ.
Ζήτω τοῦ Πετρίδη,
γιούχα τοῦ Μακράκη
καὶ τοῦ Βαρελίδη!

Καὶ τέλος πάντων μ' ἔφεραν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.
Χωρὶς νὰ κάμω, φίλε μου, ποσῶς παρανομίαν,
κι' αἴφνης ἐκεῖ 'στὰ σκοτεινὰ τοῦ 'μαυρίζαν οἱ τοῖχοι
ἀκούω κάποιον φθισικὸν σιγὰ νὰ ξεροβήχῃ.
Τίς εἶ; τοῦ λέω... θυρωρὸς Τρικουπῆ, μοῦ φωνάζει,
καὶ σὺ τίς εἶ;— ὁ Φασουλῆς— καὶ πῶς ἐδῶ;— γιὰ χεῖ
'Εν ἀκαρεὶ δέ, Περικλῆ, κι' αὐτὸς μοῦ διηγείται
ὅτι τὸν ἔφεραν ἐκεῖ κλητῆρες λωποδύται,
διότι διαδήλωσιν δὲν ἤθελε νὰ κάνῃ
ὑπὲρ Πετρακῆ δηλαδὴ καθὼς καὶ Δεληγιάννη.
Βλέπων ἐγὼ τὸν θυρωρὸν πολὺ συνεκινήθην
καὶ τὰ ἐμὰ παθήματα εὐθύς τῷ διηγέθην,
ἀλλ' αἴφνης μ' ἐκυρίευσεν ἡ ἐθνικὴ ἰδέα
μὲ ἄλλο μέτρον νὰ τοῦ 'πῶ τὰ κάτωθεν σπουδαῖα.

Σὲ γνωρίζω μ' αἶμα κρῦς,
τοῦ Τρικουπῆ θυρωρέ,
μὰς ἐνόνουν καὶ τοὺς δύο
τόσαι μαῦραι συμφοραί.

'Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη!...
κι' ἂν εἰς τοῦτο τὸ μανόρι
εὐρισκώμεθα κλεισμένοι,
χαῖρε, χαῖρε, Κατσανδρί!

Π.— Μὰ κι' ἐγὼ σ' ἐκαρτερούσα
νᾶθγῃς ἐξω, μασκαρά,
ἐπειδὴ ἐλαχταρούσα
νὰ 'στῆς βρέξω 'στὰ γερὰ.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
τοῦ Δραγούμη πανηγύρι.

Πλὴν ἀσπίλα μὲ ζουρνὰ καὶ τουμπέλικια σθάνει...
μὴ τὸ Παλάτι τάχατε καλοῦν τὸν Δεληγιάννη
καὶ οἱ φίλοι μὲ λαλούμενα τὸν πᾶνε καὶ παντίερα,
καὶ σ' ἐκείναις τῆς παλαιᾶς τῆς δόξας τοῦ ἡμέρις;
μὴ τάχατε θὰ κάμωμε καινούρια ἐκστρατεία;
μὴ τὸ Ρόκος ἐκάμε καμμιὰ δημοκρατία;

Οὔτε ὁ δόλιος Θεόδωρος 'στὸ βασιλεῖα πηγαίνει,
οὔτε μὲ ρόδα καὶ γλυκὰ τὸ κόμμα του τὸν ραίνει,
οὔτε θὰ κάμωμε καμμιὰ καινούρια ἐκστρατεία,
οὔτε ἀκόμη ἐγὼ κι' ἐδῶ δημοκρατία.
Δραγούμη β' γῆκε βουλευτῆς 'στὰ Μέγαρα καὶ πάλι,
καὶ ὁ Μαλίας ἐμείνε 'στὸ πρῶτο του τὸ χάλι.

Δραγούμης άσπροπρόσωπος νικά και ξεφκντόνει.
Δραγούμης όλους 'στό φτερό τους μεγαρείς σηκώνει,
Δραγούμης πρώτος τόν χορόν στεφνωμένος σέρνει,
Δραγούμης 'στην πρωτεύουσαν τὰ Μέγαρχα μάς φέρνει,
Δραγούμης καμαρόνεται και τή βουλή φερμαρεί,
Δραγούμης άναψυκτικά διάφορα τρατάρει.

Οί μεγαρίται έρχονται, μαζί κι' οί Κουντουριώταις,
μέ φουσττανέλαις κάτασπρες, μέ φέσια και καπόταις,
μαζί μέ της φκμήλιχis των, μαζί μέ τὰ ταγάρια,
κι' είν' όλοι των λεβέντηδες, κι' είν' όλοι παλληκάρια
Κι' άλλοίμονο 'στόν άμοιρο εκείνο που τολμήση
νά τους κυττάξη άγρια και νά τους φοβερίτη.

«Ζήτ' ό Τρικούπης» δυνατά 'στό στάδιον φωνάζουν
τους βλέπουν χωροφύλακες, αλλά μιλιὰ δέν βγάζουν,
τους βλέπει και ό Κατσανόρης και τόπο τους άνοιγει,
γιατί οί τρισκατάρται δέν είναι και όλίγοι,
τους βλέπει και τ' άμέτρητο του Δεληγιάννη κόμμα,
και δίδει τόπον τή όργη κι' εύθύς σφαλά τό στόμα.

Κανείς μιὰ λέξι δέν τολμά εμπρός των νά προφέρει,
γιατί καθείς παλληκαράς της πρωτεύουσας ξέρει
πώς άποκάτω 'στης πλατειάς εκείναις φουσττανέλαις
κάτι κουμπούραις κρύβονται και κάτι μαναβέλαις,
όπου 'μπορεί κι' ή θέα των μονάχα νά σέ κάνη
νά λησμονήση μιὰ στιγμή κι' αυτόν τόν Δεληγιάννη.

Γνωρίζουν πώς τὰ Μέγαρχα ποτέ δέν χωρτεύουν,
γνωρίζουν ότι τόν καυγά μέ τό κερί γυρεύουν,
γνωρίζουν πώς κτυπά βαρειά και των παιδιών τό χέρι,
πώς είν' έπίφοβο πολύ Κουντουριωτών άσκέρι,
Και όλ' οί Ντεληγιάννηδες μέ σιωπή και φρίκη
κυττάζουν τήν άνέλπιστη του άντιπάλου νίκη.

Ώ δύναμις σέ προσκυνώ!... άπ' όπου κι' άν διαβαίνης,
είσαι μεγάλη, σεβαστή, και όλους μάς θουβαίνεις
κι' ένψ για τόν Χαρίλαο κατάραις άπαγγέλλουν
και 'στό σκαμνί όγρήγορα νά τόν καθίσουν θέλουν,
έσυ για τέτοια πράγματα καθόλου δέν τρομάξεις,
περνάς εμπρός εις τή βουλή και ζήτω του φωνάζεις.

Ως και ή Πηνόξ άκόμη κτῆμα ένός Τωτόμη.

Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα και εις τί μάς χρησιμεύει;
τέτοια πράγματα τί θέλει και ή σήμερον Έλλάς;
'στό άρχαίον τουτο βῆμα ποίος τώρα ρητορεύει;
έρητόρευσε μονάχα τρεις φοαίς ό Δαμαλάς.
Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα, άφού τώρα έλευθέρως
είναι στάδιον ρητόρων κάθε δρόμος, κάθε μέρος.

Του Ρωμηού μας τό γραφείο—μέσα 'στό τυπογραφείο
του Σταυριανού κατέδη —κι' άπό τουδς συνορεύει
μέ της βρώμας των Χαυτείων—μ' ένα κάποιο Φαρμακείον.

Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα ;... ό Τωτόμης άς τήν παύ
ας μή ζώμεν μ' άναμνήσεις και συγκίνησιν καμμία,
ας μή μείνη ένα μόνον του παλκού καιρού λιθάρι,
ας άκούμεθα 'στού Σίνα τήν βοήν 'Ακαδημία.
Κάτω πιά οί Παρθενώνες, κάτω Πνύκες, κάτω Στήλη
κι' άς φανώμεν έμείς μόνον της εύκλείας μας οί Σίλλοι.

Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα ; τόσαις δόξαις τί μάς καμ
μήπως ήλθε κ'ν όλίγη 'στην Έλλάδα ευτυχία;
τί χρειάζονται ή δόξαις ;... εις έμάς μονάχα φθάνουν
χαδιαρόχανα καμπόσα και πολλά ούροδοχεία.
'Ας θαυμάζουν βλάκες ξένοι πρό των τώτων μας μνηστή
κι' εις καμπόσαις παληποτέραις άς 'ξοδεύουν τόν παλόν.

Τό άρχαίον μεγαλείον δέν μου λέτε τί μάς δίνει;
έμείς θέλομεν μονάχα νά μην πάθη κι' ή στατή;
έμείς θέλομεν εκθυμώς ίσοζύγιον νά γίνη,
έμειθ' άνθρωποι του κόσμου, του παρῶ και της τρηπῆ.
Τί τήν θέλετε τήν Πνύκα ; τί τήν βλέπομεν άκονη;
ας τήν φέρουν άνω κάτω τὰ φουνέλα του Τωτόμη.

Ποίος πλέον ένθυμείται τόν Φειδιάν και 'Ικτιών;
ποίος πλέον ανατρέχει εις αιώνας παλαιούς ;...
άν οί πρόγονοι εκείνοι ήμών όλων των Έλλήνων
εις παμπόλλους και ποικίλους έθυσίαζον θεούς,
μά για 'μάς τους άπογόνους θεός ένας δέν ύπάρχει,
κι' ως θεός μας και ως δόξα ή κλοπή και μόνον άρχει.

Τίνες είναι οί γελοίοι των άρχαίων θιασῶται;
τίς άκούει του μεγάλου Δημοσθένους τήν φωνή;
'στην 'Ακρόπολιν τριγύρω βόσκουν γαίδαροι Πλακῶται
και ύβρίζουν άναισθήτως τόσην δόξαν φαινήν.
Και παρέρχονται οί μήνες, και παρέρχεται ή χρόνια,
και κοπρίζεται ή δόξα των προγόνων μας άφθόνη.

Τί τό θέλομεν τρώντι της Πνυκός τ' άρχαίον βῆμα;
ας τήν πάρη όποιος θέλει και άς γίνη ό, τι γίνη...
εις λαόν μαλακισμένον δέν άξίζει τέτοιο κῆμα,
δέν άρμόζει τόση δόξα εις μεσίτας και εις κῆνη.
Δικασταί και βουλευφόροι δώστετέ τήν 'στόν Τωτόμη,
κι' άν έθύμωσε όλίγον, άς ζητήσωμεν συγγνώμη.

Νά και άλληλογραφία, δίχως γνώσι και σοφία.

Είς Mitwitz—Τήν εικόνα σας παντού κυττάω μέ
κι' έζήτησα τήν καλλονήν εις στίχους ν' αντιγράψω,
μά τό αντίγραφον πολύ άπειχε της εικόνας,
και είπα προτιμότερον τους στίχους μου νά κἀψω.

"Όποιος θριακῆς γυρεύει καπνὸ πρώτης για ραγῆ,
θαύρη 'στό Καπνοπωλείον Περεκλέους Μενελάου
κάτω του Ήεροδοχείου του γνωστού της Μασσαλίας
κι' εις τόν δρόμον του Αϊόλου... τάυτα χάριν άκριθείς.

Καφενέ των "Ευ Φρανούντων"—νύχτα μέρα συζητούντων,
μέ μπακαλῆδες καμπόσους, —πατζατζῆδες άλλους τόσους,
μ' ούρητήρια, σαντούρια —και μιὰ μάνδρα μέ γαϊδούρια.